

XUT!

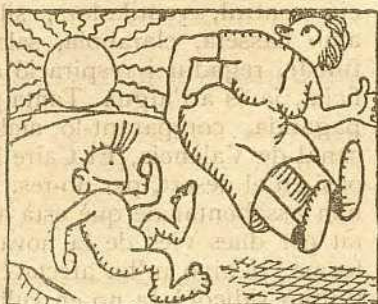

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II. — NUM. 27
BARCELONA, 24 DE MAIG DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Juicio recto y sincero de Cros, el gran delantero

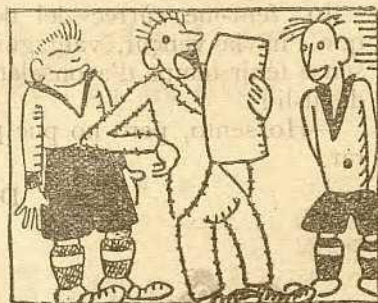
Nació al apuntar l'aurora
y desencoló de un chut
a la pobre llevadora.

Cuando puso el primer diente
le daban sopas de cal
y biberons de aguardiente.

La vacuna quiso el hado
que se la pusieran bien,
de elefante alcanforado.

El «inter» lo ve tan fiero,
que lo arramba cap amb ell
y lo nombra delantero.

Todo dios va de cabeza
cuando gana el primer premio
de un concurso de belleza.

Es su pan de cada día
ir a festejar un rato
a la plaça Boqueria.

Ha quedado finalista
por culpa de la fortuna,
que ahora es curta de vista.

Dice que él no es capaz
de ir a otro club, y el «Barça»
queda con un pam de nas.

Y cuando Cros morirá
los «goal-keeper», o porteros,
todos tindran de plegá.

LA SORT DE L'«ESPAÑOL»

EN LA RIVA, AUTOR D'OPERETA. — EL CAMP DE L'«ESPANYA», ARRASAT.
— «LA MANIGUA DEPORTIVA», AFECTADA PER LA REFORMA. NO LA DE LLETRA, EH? — ...I EN ZAMORA? — APA, GUILLANT!

La meva afició i única distracció que, per lo barata, em permeto fruitar sovint, és anar a donar una volta pel Parc. No creguin que ho faci amb l'intent de tirar pa a les oques, o donar llonguets a l'elefant, ni molt menys per veure passejar la hiena. La meva flaca és contemplar la Naturalesa i formar judicis sobre la psicologia de les persones que amb un diari a les mans, o bé un llibre dessota el braç, caminen per les avingudes, ensumant les paneres de flors i seient pels bancs de fusta, sempre amb un posat melangios de persona retuda i dissotada en tots els afers de la vida.

L'altre dia esguardava detingudament a un d'aquests sers desgraciats i vaig sofrir una sotragada que amb una mica més em fa tornar cardíac.

Aclofat en un banc, amb posat d'home desesperat i de tenir totes les facultats anulades per la dissort, hi havia un senyor que feia la mateixa cara d'en La Riva, però molt més vell i arrugat del que estàvem acostumats a veure'l.

El trajo que portava era un de vell d'en Zamora, en estat molt lamentable i llegia detingudament la *Desesperación y arrepentimiento*, d'Espronceda.

M'hi vaig acostar.

— Esculti, i dispensi, però em sembla que el recordo... No seria pas el senyor La Riva?

— El mateix, amic Dova, el mateix!

— Caram! Com ha canviat!... A vostè n'hi ha passat alguna!

— Ai, amic Dova! He sofert molt! Jo que amb una sola mirada feia tremolar a en Gamper; jo que comprava els jugadors més internacionals, pagant-los a pes d'or; jo que organitzava partits amb l'«Sparta», en els quals no hi assistíem més que jo i la meva família; jo, en fi, que he pagat tots els capricis del Gran Porter, em veig abandonat, vençut, arruïnat!...

— Això deu ésser de tant pagar multes?

— Psè! Les multes no eren gran cosa. Lo més gran ha sigut lo del camp. Vostè ha sentit parlar del *Campo de Agramante*? Doncs el nostre és una cosa així.

— No l'entenc!

— Amic Dova, a vostè l'hi diré en confiança. Som d'opereta. Ens hem acreditat de poca-soltes i ja res ens surt bé. El camp de l'«Espanya» ens va agradar i entràrem en tractes. Mitjançant l'entrega de dues mil pessetes ens traspasaven el camp. Però el senyor Poch, l'amo d'aquell tros de terra, n'hagué esment, i com que les dues mil de l'ala li agradaven, treu l'«Espanya» perquè li devia un trimestre de lloguer i ens ofereix el camp, amb la condició de què les peles les hi donéssim a ell. Molt bé! Això ja està! Però l'endemà els

de l'«Espanya» compareixen allí i ho arrasen tot, no deixant ni les pedres. Digui si no sóc desgraciat!

— Bé, no tant! Encara els queda «La Manigua Deportiva» per aconsolar-se...

— «La Manigua Deportiva», diu? Ja es veu que no n'està enterat! Aquell camp amb calefacció central, ventiladors, sillons amb basset, claraboia, sala de fumar, regadiu i respiració artificial, ja és a l'aigua. Tanta propaganda, comparant-lo amb el canal de València, El Caire i un oasi en el desert, per no-res. Ens han assabentat de què està afectat per dues vies de la nova reforma! I això m'ha afectat! És l'últim ridícul! Ja no en vull saber res de futbol! Apa, a nannà!

— ...I en Zamora?

— No me'n parli! No me'n parli! Apa..., guillant!

Jo, fent-me càrrec del dolor que l'havia vençut, vaig guillar sense tenir temps d'aconsolar-lo, dient-li:

— Ho sento, però no puc plorar!

Dova

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Arlbau, 35-Teléf. 5031 A.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO SE JUEGA
60 cénts.

Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos

COMO SE GANA
60 cénts.

En Garrobé

En Garrobé, vermellet com una poma camosina i amb aquelles galtes de criatura ben criada, somriu encantat de la vida

i satisfet d'ésser el *niño mimado* de l'«Europa».

Està explicant-se davant d'una colla d'amics.

Com que nosaltres no coneixem la prudència ni la discreció, ens hi acostem i en treiem tot el que ens convé, per a que els nos-

tres llegidors puguin fer-hi els comentaris.

—Veureu: em va costar una mica decidir-me, perquè al «Júpiter» hi tenia carinyo. Però, nois, el carinyo avui dia dóna molt poc. En Vidal de l'«Europa» no em callava mai: «Tens de venir, que t'hi trobaràs bé; en Matas és un bon amo; no té mai un «no»...», i vaig decidir-me.

—Jo em creia que hi havia faldilles entremig.

—Home, això és particular i m'ho reservo. No voldria que se n'interessin els del XUT! i comencessin a fer-hi brometa. No vull raons.

—Què et sembla? Quedareu campions l'any que ve?

—Segurament. I sobretot amb l'entrenament que portem; al matí fem el *cros* amb en Cros i demés companys; seguidament ens donen una dutxa de xampany. A les deu saltem a corda; quan estem llestos mengem un pollastre cada u; a dinar anem al Ritz i a mitja tarda brenem

costelles i cap de porc singlar. A sopar no quedem mai amb gana i després anem tots plegats a córrer-la. Em sembla que amb un entrenament així quedarem campions!

ELOGI DEL «BIRMINGHAM»

(POESIA MODERNA)

«Birmingham», «Birmingham»,
quan vas sortir al camp,
el mig-centre una girafa
i el defensa un elefant.

Xutant a gol tot trontolla
i no païm la carn d'olla;
en Vidal agafa por
i en Jaumandreu és un olla.

Mc. Lure, com un castell,
té els cabells blancs com un vell;
l'Artisus, al seu costat,
sembla un ocell.

Quan juguen ho fan de broma
i el porter tot ho entoma;
si els castiguen amb penals,
diuen:—Que és gran Barcelona!

Grans partits internacionals

Per els dies
26 i 27 de Maig

...
Camp de
l'Europa

Per a entrades i localitats:
Salmerón, 25 i 27
[Estalje del C. D. Europa]

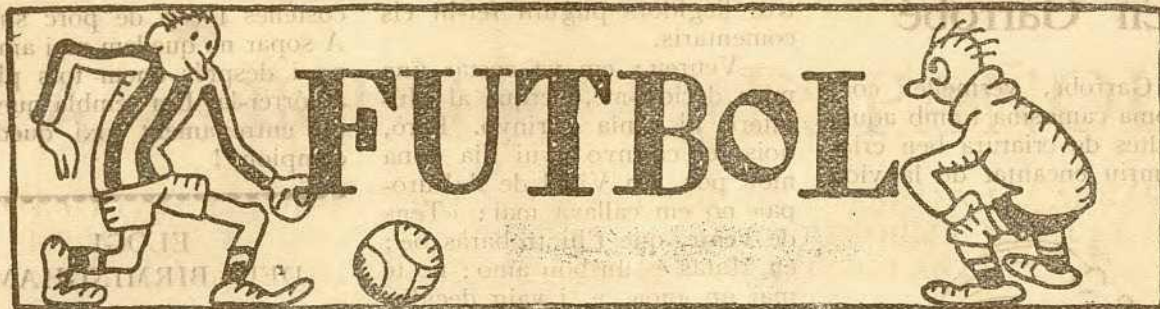
Unió Sant Gilloisse

Campió de Bèlgica

CONTRA

C. D. EUROPA

CAMPÍO DE CATALUNYA

Birmingham Europa

De què en el món no es poden tenir pretensions, els ho acaben de demostrar els del «Birmingham» als de l'«Europa». Els xicots d'en Matas, que es creien ésser *lo mejor* que existeix, han quedat com aquell que veu visions; de primer creien que era que tenien un mal dia, però després se n'anaren convencent.

I quins tios! Semblava que portessin la pilota lligada amb un cordillet; feien el que volien, i prou, és a dir, feien el que volien amb la pilota i amb els jugadors «europeus», i a l'ensem es feien un tip de riure.

Que el reflí els tocava un penal? Carat! S'engrescaven i felicitaven a en Pelaó. Que veien que un de l'«Europa» els volia pendre la pilota dels peus? Li feien fer dues o tres voltes, el feien caure i, quan s'aixecava, la hi entregaven per a demostrar-li que eren polits, i un cop la tenia la hi tornaven a pendre.

A ells els feia el mateix efecte l'«Europa» que el que li fa a aquest l'equip del «Gratallops» quan hi va a jugar el dia de la festa major.

En Cros estava atabalat. El mig-centre anglès, un home que feia dos metres 47 centímetres més que ell, no el deixava surar, i el xicot ja es veia el *prestigio* a l'aigua.

En Pelaó, el segon dia fins es va retirar, avorrit; ell creu que, amb tot i ésser anglesos, tenien de tenir en compte que ell era el capità i que almenys li tenien de deixar tocar pilota de *cuando en cuando*.

En Jaumandreu ha quedat desprestigiats; amb gaires partits com aquest, perd l'empleu.

En els dos dies, com és natural, varen guanyar els anglesos, el primer per cinc a tres i el segon per quatre a tres.

EL MIG-CENTRE DEL «BIRMINGHAM»

Com que encara estem atabalats de les filigranes professionals, no publiquem la intervieu que vam tenir amb el mig-centre anglès, i que amb molt gust els llegirem si ens esperen de set a vuit al bar del tombant de casa.

Barcelona Ilford F. C.

L'EQUIP ANGLÉS

Aquests anglesos són de lo milloret entre els *amateurs* que hem conegut.

En Bayer, que no té res que veure amb el de les *tablettes* d'aspirina, és un porter dels que no necessiten comparses. A més d'això, porta una bruseta groga que li dona un aire de canari que enterneix.

El tot de l'equip és en Toot. Un extrem dels més extremistes que corren. Quan embala ho fa posant les cames enrampades i gamba com un esperitat.

Els demés, tots rossos, algun de pigat i la majoria coll-freds.

Però fem *incapié* amb el que dèiem més amunt. Es un equip molt complet i d'una gran varietat de joc.

ELS DE CASA

Entre els de casa n'hi ha un que no és de casa. L'Stamper, que si ens deixéssim portar per la suggestió del cognom deduiríem que és estamper, resulta que és anglès.

En Gamper l'ha posat de mig a ell, i a nosaltres ens ha posat en un compromís.

No fa molt fèiem broma de l'equip d'en La Riva, degut als canvis i variacions que sofria. Però sembla que en Gamper també vol reforços, puix sortim a debut per dia.

En Carulla trempat, més trempat que quan jugava al «Sans». Senyal de què el canvi li prova.

En Gràcia, l'autor de tots els

gols, fet un heroi. D'ençà que diuen que en Cros és el millor mig-centre, l'home fa mèrits per a que es recordin d'ell.

En Sami, ja deuen suposar que ho va fer com sempre. Es dels jugadors que no recordem haver-lo vist mai un dia apàtic.

Entre els de casa hi posarem en Mariné, que amb un xic més no en surt.

En Mariné va fer dues o tres pifiades, totes degudes a la bona fe i als pocs plats d'escudella deportiva; no, com molts creien, intencionades per a fer la llesca, ni molt menys.

Però els de can «Barça» són feroces.

A la sortida el varen esperar i, pinya va i pinya ve, el pobre Mariné es va quedar sense clenxa.

—Home! L'«Europa» sempre perd amb equips estrangers; en canvi, el «Barça» sempre guanya. Això li demostrarà qu'el «Barça» es invencible.

—...O que fa venir equips molt vencibles!...

Mariné, aconsola't. Pensa que el doctor Bauwens era molt més reffi que tu i va tenir de deixar córrer l'arbitratge d'un partit, al mateix camp del «Barça».

Què hi farem!

ELS «SCORES»

El primer dia va guanyar el «Barça» per 2 a 1, i el segon varen empatar a 2 gols.

Olimpique - Avenç

Els de l'«Avenç» tampoc es volen deixar passar la mà per la cara i organitzen partits internacionals *como los buenos*.

I fins han sigut els que en els partits de Pasqua han tingut un *score* més elevat: per sis a un varen guanyar el segon dia, que ja són gols.

El segon partit el varen perdre per dos a un.

I per acabar de demostrar que allí tot ho fan en *grande*, fins varen tenir un reffi alemany.

Ah! Els de Sant Martí són els més afectats pel resultat del segon partit. No en feu cas i pensau que sou campions d'Espanya.

Nuremberg U. E. de Sans

Els de Sans estan engrescats amb el «Nuremberg», i com que amb els dos partits que varen fer no en van tenir prou, n'han fet dos més *para su solaz y recreo*.

El primer el varen perdre per dos a zero, amb el consegüent

disgust; el segon ja fou una altra cosa, i varen apuntar-se tres gols per dos els alemanys.

L'equip del «Nuremberg» és un senyor equip; és *de lo bueno lo mejor* que ha vingut de per allí dalt; i els de la «Unió» en aquests partits han pogut demostrar que ja són prou per a poder arribar també a treure les faves de l'olla.

Amunt i crits, i no *desmayar*, que amb paciència, ciència i pessetes s'arriba a tot arreu.

ABANS

—¡Bravo! Aquest xicot ho farà bé! Magnífic! Un àngel! ¡Fenómeno!

AVUI

—Mori el reffi! Panal! Mateu-lo! Duro, Romaguera! ¡Fuera!

LA FI D'UN «FENOMENO»

—I de què havíeu fet, vós, abans?
—De porter; era el rei del «plongeon».

1...1

Interdus Camelístiques i Grimegials

Enraonant amb Pere Amigó (Americano)

A la Porta del Sol, a Madrid, hi ha un bar que és el «Bar Flor». Aquest bar és el cau de catalans més temible de tot Madrid; és d'aquí d'on el jorn de glòria sortirà una manifestació cantant «Els Segadors» i aniran de pet a Governació a demanar el cap d'algú. Ningú ens pot treure del cap que darrera el tauler hi ha una bandera de les quatre barres i un pilot de barretines per a fer-les servir al moment oportú.

Doncs en aquest bar prenem tranquil·lament una cervesa, quan un home amb barret de palla i un ull de vellut se'ns acosta.

—Bruixa!

—Maricano!

—Deixa que t'abraçi!

—Deixa que t'apreti!

—Oh! Ah!...

—Què tens?

—Res: que ahir em varen clavar un juli... i estic ressentit.

—Seu, home, seu, i demana quelcom...

Va demanar un doble de llet de Las Navas, i aleshores vàrem tenir un acudit.

—Escolta, Maricano: i si et fes una interviu?

—Per mi, com si et vols fer la *cusqui*—ens va dir, molt finament.

—Doncs, mira: engeguem...

I vaig començar el meu interrogatori.

—...?

—Si manias, ¿no? Yo, caramba, no me preocupo demasiado por...

—...?

—¡Ah! Per res. Enraonaré català; però això del «¿no?» i del «¿cómo no?» fa més *Americano*. No et sembla?

—...?

—A Madrid fem *bolos*.

—*Martingaleio*?

—Home... Abans, sí; Avui, no...

—No tant.

—No, no. No tens més que veure aquest ull. Es un mapa de la guerra.

—Es que tu, quan reps, reps de valent. Em recordo d'aquell k. o. amb en Blind.

—Ah! Aquell de l'«Iris». Ha, ha, ha!...

—Carai! Que té gràcia això?

—Una mica.

—...!

—Es que...

I acostant-se a l'orella ens diu una cosa.

—Oh!—vàrem dir nosaltres.

—*Voilà*—va dir ell.

—...?

—Però no ho diguis. Figura't en Ramonet si se n'entera. No ho diguis.

—I has estat cacauet altres vegades?

—Una altra amb en Silva Ruiho, a Lisboa, l'any 1918. Però, noi, l'altre dia, aquí a Madrid,

li vaig clavar la primera panadera.

—...?

—Entrenar-me? Molt! Ara mateix estic seguint una francesa que és una preciositat. Veus aquella de la xocolata amb melindros? Doncs aquella. T'agrada?

La mirem i és una senyora més lletja que en Quirova. Però qui li treu la il·lusió?

—Sí, està bé...

—Doncs, així, noi, així les tinc! Es que sóc *guapo*, oi, Bruixa?

—Home... A mi, la veritat...

—Què has de dir! Bé: adéu-siau, minyó. Tinc citada a la cambra de la fonda i no estic per desentrenar-me. Adéu, Bruixa. Fins una altra.

—Adéu, Maricano.

I el més fantasmagòric dels nostres boxejadors, l'«as» del k. o. tràgic, es llença al bullici de la Porta del Sol amb un ull de vellut com una taronja i un cor més gran que un autòmbus...: totes hi tenen cabuda.

Qui ho tenia de dir!

LA BRUIXA DEL METRO

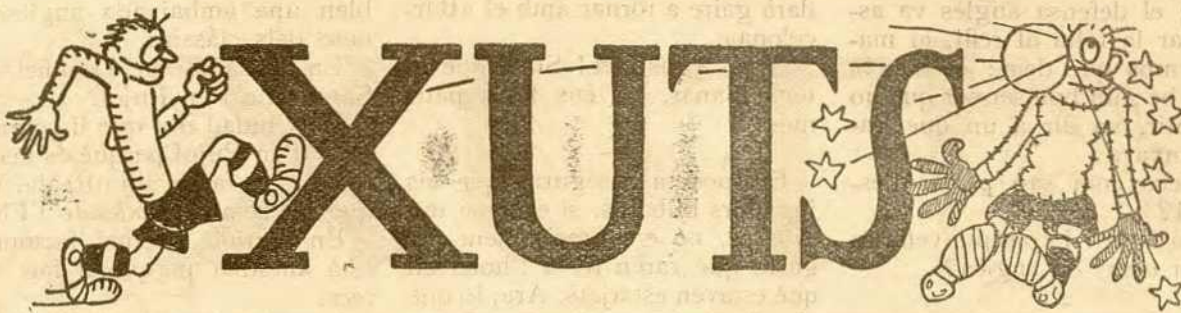

LOS HERMANOS KARAMAZOV

La obra cumbre del más grande novelista ruso y uno de los más geniales del mundo, FEODOR DOSTOYEVSKY. Novela de análisis minucioso de las más hondas y sombrías pasiones. Estudio incomparable de las múltiples emociones del alma. Maravillosa descripción de las refinadas sensaciones que produce el dolor.

LOS SENSUALES

Si quiere conocer uno de los más grandes monumentos literarios que ha producido la mente humana, adquiera este libro. Un tomo de 350 páginas, 3 pesetas.

Llinàs, Garrobé, Bessas. Tres noms que no són noms: *son sonidos melodiosos* per als socis de l'«Europa».

El *record* de taquilla i de públic, el *record* de la mala pata i gasto de nervis... Això fou la final.

En Bota torna a tenir el braç deslloriat. El braç d'aquest xicot ha sigut la ruïna de l'«Espanya».

En Lloveras ja va proposar que l'asseguessin, però no van trobar cap companyia que volgués fer l'assegurança.

El «Barcelona» pregava als seus socis que anessin a rebre al «Martinenc», a les onze i mitja de la nit, al baixador del carrer d'Aragó.

Mentre que el «Martinenc» arribava a les nou de la nit per l'estació del Nord.

La veritat, aquest maquiavellisme no l'entendem.

Ja deuen saber que els de *La Vanguardia* dediquen molt espai als esports; això està molt bé. El que no trobem gens bé és el que diu, al ressenyar l'últim partit «Barça»-«Ilford»:

«El árbitro, señor Mariné, estuvo muy mal dejando tirar un penalty al haut.»

Miri, muy ilustre a la vez que barbudo senyor Masferrer, que venen reglaments fins a trenta cèntims, i allí diu que mentre es tiri la pilota endavant, tant es pot tirar a l'haut com al kick, i si massa si empenya, fins al nas de qualsevol *técnico*, siempre y cuando la pilota es tiri endavant.

Després ens parlaran a nosaltres de *tecnicismos*, paveros!

I tornem amb *don Narciso*, preguntant a en Matas que en prengui nota.

Al sortir del segon partit amb el «Birmingham», a en *Barbas tristes* se li va ocórrer exclamar:

—Uix! M'hauria estimat més veure jugar al «Júpiter» contra el «Martinenc».

Caramba, hombra, caramba! Nosaltres que ens pensàvem que havíem vist un equip que podria donar lliçons al millor dels que fins ara havien vingut (excepte el «Newcastle»)! —

Presumidos! Han vist vostès res més presumit que un reffi català?

Fins el *tesorero del Colegio* li ha dat por *ahí*, i així veiem que el dia de la final llua una *chaquetilla prestada* i que n'hi faltava un tros (no de roba) per a ésser reglamentària.

Tot per l'elegància, oi, senyor Peris?

L'«Europa» no vol ser menys que el «Barça» i està disposat a fer entrenar als seus quarts equips i vigilar als «fenómenos» en perspectiva.

Fins ara els primers *agraciados* han sigut els del «Catalunya Nova».

Es dona com a segur que en Matas, després del funest partit final, s'ha posat a recollir tretze cap-i-cues, per a regalar-ne un a cada jugador, per veure si en el campionat vinent estant més de sort.

El que no sabem, és si els cap-i-cues són bitllets del tramvia, o bé bitllets de mil peles.

En Garrobé, al sortir diumenge al camp amb les *huestes* d'en Pelaó, estava afectat, i no va to-

car *bimba* fins que va començar el partit.

Ara que, segons tenim entès, no passarà de dissabte que deixarà d'ésser l'últim *ingresado*.

En Carulla, el jugador misteriós, ha jugat els últims dos partits amb el «Barça».

Ara, les preguntes que tots vostès es fan són:

Per què aquest xicot ha estat tot el campionat sense jugar?

Per què el «Barça» l'anuncia i la «Unió» fa el mateix?

Doncs perquè el seu pare vol que jugui amb els de Sans encara que sigui amarrat, i fins ens han dit que el diumenge el volia anar a buscar al camp del «Barça» amb una parella de civils.

Com acabarà aquest *tinglado*?

La solució, quan comenci el campionat.

Diuen que en Platko, el porter del «M. T. K.», debutarà en el «Barça» en els propers partits.

Nosaltres sols sabem que el que el feia venir era l'«Avenç». Ara, que si aquests l'han traspassat, no hi tenim cap culpa d'haver anunciat nosaltres que venia a jugar amb els de Sant Andreu.

Fins ara sols havíem sentit parlar de la setmana anglesa.

Doncs bé: en Gamper ens treu la quinzena anglesa.

Ja ens va bé; la qüestió és fer festa.

Que el públic que va a futbol no és il·lustrat, és bola, i *para muestra basta un botón*.

Lloc de l'acció, al camp de l'«Europa»; personatges, els que hi eren. En una arrencada de l'«Europa», en Cros estava en

orsay; el defensa anglès va asenyalar la falta al reffi, al mateix temps que deia: «Orsay!»

Ara bé; un bon senyor que ho va sentir, va dir a un que l'acompanyava:

—Veus com sap parlar l'espanyol?

Ai la mare! I com punyefla es deu dir orsay en anglès?

A l'«Espanol» ha començat el *desfile*. De moment han sigut l'Alvarez i en Ventura els que els han guillat cap Oviedo.

Es juguen un peix que, després de *traerlo y llevarlo* tant, acaba tot amb aigua de *borrajas*?

En Peidró ha fet tres partits amb la «Unió» i ha guillat cap el «Gràcia Esport Club».

Aquest xicot és la preocupació d'en Mallorquí. Ell que es creia que no hi hauria ningú que li passés la mà per la cara amb això de canviar de jersei!

Diuen que en Sancho no tar-

darà gaire a tornar amb el «Barcelona».

Apa, Agustinet! Si és que hi tens d'anar, no ens facis patir més!

Els podem assegurar que els jugadors bilbains, si estaven tan grassos, no era precisament pel gasto que varen fer a l'hotel en què estaven estatjats. Ara, lo que sí sabem és que ho guardaven tot per si guanyaven, i la prova d'això és el telegrama que va enviar en Sesúmagá després del partit:

«¡Alirón! Somos campeones por uno a cero. Preparen banquete.»

Ganes! No varen guanyar per res més que pel banquet!

Si en Matas us n'hauria fet encara que haguessin sigut dos cents, amb tal que us haguéssiu deixat fer encara que només haguessin sigut dos gols.

A l'«Espanol» volen posar una Directiva d'aquelles que sem-

blen una ambaixada anglesa a base dels clàssics.

En Tallada, en Lemmel, en Sanmartín i en Pujol.

En Ciudad diu que li sobra el nom d'en Pujol perquè és massa català. No fa per un «Real». Vol que tot sembli d'allende l'Ebre.

En Curiel, l'actual *factòtum*, està amoïnàt perquè li fan càrrecs.

La culpa la té la Fatalitat.

El «Barça» no vol donar de baixa del seu equip a en Zamora.

Això fa que per al campionat vinent els de l'«Espanol» tornin a estar enguniosos.

En Cabot és maquiavèlic. Ha inventat una *Llei de traspassos* que fa rodar el cap.

Als únics que afavoreix és als del «Barça».

I que consti que en Cabot també és neutral.

Es allò: «Ni quito ni pongo rey, pero...».

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA

FUTBOL

Camp de les Corts

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

DIES 26 i 27 DE MAIG

BISHOP AUCKLAND

FAMOS EQUIP AMATEUR ANGLÉS
CONTRA

F. C. BARCELONA

DIA 31 DE MAIG

BISHOP AUCKLAND

CONTRA

DUNDEE

EQUIP PROFESSIONAL D'ESCOTIA

Es despatxen localitats al domicili social del F. C. BARCELONA
Fortuny 1 i al «Centre de localitats» de la Plaça de Calalunya

A un quart de cinc de la tarda